

## Hoofdstuk 2:

### *De boodschappen*

Die middag besluiten ze samen boodschappen te doen. Ze willen er gewoon even uit. In de koelkast staat nog een oud pak melk, dat staat dus met stip bovenaan Sarahs lijst. Alles is tegenwoordig zó duur. En dat blijft een moeilijk onderwerp tussen hen, want als Justin ergens slecht tegen kan, dan is het praten over geld.

"Sarah! Kom je nou nog?" hoort ze hem roepen.

"Jaahaa, dat zie je toch," zegt ze licht geïrriteerd.

Hij gooit een doos eieren in de winkelwagen, letterlijk, en kijkt haar aan met een blik waar je u tegen zegt.

"Moet dat nou echt zo?" vraagt Sarah. "Eieren zijn breekbaar, pff"

Ze opent de koeldeur om smeerboter te pakken, legt het netjes in de kar, maar Justin begint alweer te zuchten.

"Als die eieren kapot zijn, mag jij ze opnieuw gaan halen," zegt Sarah nadrukkelijk. "Weet je wel hoe duur die dingen zijn? Boodschappen kosten een vermogen."

Hij kijkt in het doosje en zegt schuldbewust: "Oh sorry, ik geloof dat er een paar kapot zijn. Ik ga wel nieuwe halen."

Terwijl hij wegloopt, ademt Sarah diep in. Even afkoelen. Even

schiet het door haar heen: wat als er iets speelt waar ik geen weet van heb?

Een paar minuten later komt hij terug met nieuwe eieren. Hij legt ze voorzichtig neer, bijna overdreven netjes.

“Kijk,” zegt Sarah, “zo hoort het. Al ben je boos, het kan ook gewoon netjes. Zo rijk zijn we nou ook weer niet.”

Hij knikt. “Oké, ik ben inderdaad boos. En nee, rijk zijn we niet. Dat klopt.”

De spanning hangt er nog een beetje, maar ze lopen verder. De lijst is bijna afgewerkt. Na een half uur kunnen ze alles afstrepen en lopen ze naar de kassa.

“Gewone kassa, toch?” vraagt Justin. “Beter dan die zelfscan.”

Sarah rolt bijna met de kar tegen zijn benen.

“Justin! Ik ben je zó zat. We gaan naar de zelfscan, dat is veel sneller. En ik doe het wel. Ga jij maar naar de auto.”

Met een diepe zucht gooit Sarah haar tas in de winkelwagen. Mensen kijken.

Dan komt er plots een oudere mevrouw naar haar toe.

“Lieverd, rustig maar,” zegt ze vriendelijk.

Sarah glimlacht, een beetje beschaamd.

“Dank u wel, het liep even uit de hand.”

“Geeft niets,” zegt ze zacht. “Ik snap het wel.”

Bij het afrekenen ziet ze dat Justin de duurdere merken heeft gepakt.

“Oh, wat een man,” mompelt ze.

Dan verschijnt het bedrag: honderdvier euro en vijf cent. Sarah slikt. Dat was niet helemaal de bedoeling.

Ze betaalt, pakt de spullen netjes in en loopt naar buiten. Op de parkeerplaats ziet ze Justin al in de auto zitten, de kofferbak open.

“Justin! Wil je even helpen?” roept ze.

Hij stapt uit, pakt de tassen en zet ze netjes in de kofferbak.

“Ja, ik ben klaar,” zegt Sarah uiteindelijk, waarna Justin de deur dichtdoet.

In de auto kijkt hij haar aan.

“Oké, ik heb het verkeerd aangepakt. Maar je begrijpt toch wel dat ik het moeilijk heb met mijn werk?”

Sarah kijkt hem aan.

“Wat heeft jouw werk met boodschappen te maken?” vraagt ze, terwijl ze iets te hard tegen het dashboard slaat.

“Sarah, mijn werk maakt me gewoon geïrriteerd,” zegt hij zacht. “Ik doe echt mijn best om het van me af te zetten.”

Sarah draait haar hoofd naar het raam. Ze hoort hem wel, maar wil gewoon stilte.

“Sarah!” roept hij nog één keer. “Verdomme, zeg eens wat!”

Ze haalt diep adem.

“Ja, wat wil je van me? Ik ben ook maar een mens.”

Hij start de motor, zet de muziek iets harder en ze rijden weg. De spanning blijft.

De weg naar huis lijkt langer dan normaal. Terwijl Sarah naar buiten kijkt, kookt ze van woede. Ze slaat keihard op het interieur van de autodeur, waardoor Justin haar kant op kijkt. Ze rijden in hun lichtgrijze gezinsauto; vijf deuren, ruim genoeg, precies wat ze wilden, ook al was het budget krap.

Justin haalt zijn schouders op en probeert zijn aandacht op de weg te houden.

Bij het stoplicht blijft het rood opvallend lang branden. Zijn geduld raakt langzaam op; hij wil gewoon thuis zijn.

“Kan je alsjeblieft die muziek zachter zetten?” zegt Sarah scherp. Is dat nou zo moeilijk, denkt ze.